

РОЗДІЛ 1

Расс

Генрі спопеляє мене поглядом з іншого кінця вітальні.

— Паскудне в тебе буде літо.

До мене долинає пирхання моїх товаришів по команді (найгучніше від Метті, Боббі та Кріса). Усі вони відреагували схоже, коли я відмовився їхати разом із ними до Маямі.

— Твої слова так надихають, Тернере, — кидаю я своєму сусідові, якого мої плани на літо геть не вразили. — Чому б тобі не стати оратором і не виголошувати мотиваційні промови?

— Ти пошкодуєш, що не послухав мене, коли наступного тижня загинатимешся від фізичної праці й тимблдингів під час навчання для працівників табору, — провадить Генрі, продовжуючи гортати брошуру «Медового гаю», і що дужче він заглиблюється в неї, то сильніше супить чоло. — Що за нічне чергування?

— Двічі на тиждень мені доведеться ночувати в кімнаті, суміжній із будиночком, де спатимуть діти, на випадок, якщо їм щось знадобиться, — спокійно пояснюю я і спостерігаю, як очі Генрі розширюються від жаху. — А решту часу я спатиму у власній хатинці.

— Такий цирк точно не для мене, — каже він і кидає брошуру на журнальний столик, де вона лежала раніше. — Однак нехай щастить.

— Могло бути й гірше, — розмірковує Роббі з іншого кінця вітальні. — Наприклад, якби ти мусив переїжджати цього літа до Канади.

Нейт голосно стогне, зарившись обличчям у волосся своєї дівчини та ще глибше втискаючись у крісло, в якому вони разом сидять.

— Годі нагадувати мені про ту довбану Канаду!

— Але ж ти сам у цьому винен, — бурмоче Стессі достатньо голосно, щоб її почули всі. — Не ний, як дитина. Нейте, ти ж хочеш грати за Ванкувер.

— Я б краще переїхав до Канади, ніж дев'ять тижнів наглядати за двадцятьма дітьми. — Якби хтось зараз побачив цей вираз непідробної огиди на обличчі Генрі, то подумав би, що я збираюся працювати на скотобійні, а не вожатим у цілодобовому літньому таборі для дітей. — Ти явно не обмірковував усе як годиться, Каллагане.

Але він помиляється. Моє рішення зважене.

Основні клієнти «Медового гаю» — постійно зайняті багатії, яким потрібно прилаштувати кудись своїх чад на все літо, щоб ті не заважали їм працювати. На щастя, ціни в «Гаю» доволі кусючі, а це означає, що й умови там кращі, ніж у будь-якому іншому таборі, який я розглядав. Оскільки вожатий стежить за купою цих дітлахів, то й платять за таку роботу добре. Також працівники мають достатню кількість повних вихідних, а це справжня розкіш, на яку точно не варто очікувати в більшості таборів.

Запропонували мені подати заявку саме до «Медового гаю» Кріс і Боббі після того, як я відхилив їхню

пропозицію щодо відпустки й пояснив свою відмову тим, що мені потрібно знайти роботу. Десять років тому вони відпочивали в «Гаю», тож клялися й божилися, що це найкращий табір у Каліфорнії, а я був радий будь-якому варіанту. Мені було сутужно з грішми, відколи копи закрили бар, у якому я працював. На жаль, погана репутація закладу, в якому ведуть підозрілу діяльність та обслуговують неповнолітніх, таки далася взнаки, і наразі немає жодної надії, що його знову відкриють.

Отже, Генрі вважає, що мені бракує здорового глузду, але якщо я не працюватиму в таборі, то тинятимуся по Мейпл-Гіллз, сидітиму без роботи й відбиватимуся від нав'язливих прохань моєї мами приїхати в гості. Така собі альтернатива.

Як бачите, вибір був доволі очевидним.

— Наскільки я розумію, Ген, ти так і не надумав поїхати зі мною, — дражню товариша.

— Моя відповідь незмінна — «ні». Красно дякую. Але якщо тобі знадобиться вигадана екстрена ситуація, щоб утекти звідти, дай знати. Я зателефоную.

Джей-Джей, який сидить поруч із Генрі на дивані, нахиляється ближче до нього та штурхає друга плечем.

— Єдина надзвичайна ситуація, з якою впродовж наступних двох років стикатимешся особисто ти, капітане, — це ризик потонути в купі ф...

— Джей-Джею! — зойкає Стессі, уриваючи його.

— Кожен думає в міру своєї зіпсованості, — дорікає він. — Я мав на увазі фарби.

Стессі заочує очі й показує йому середній палець, але Джей-Джей посилає їй повітряний поцілунок. Дівчина опускає руку й зосереджує увагу на мені. На її губах грає приязна усмішка.

— Не слухай Генрі. Я впевнена, ти гарно проведеш час. Але знай, ми за тобою сумуватимемо.

— Ти ж тут навіть більше не живеш, — зауважує Метті, звівши брови.

— А ти взагалі тут ніколи не жив! — парирує вона, починаючи суперечку про те, хто проводить більше часу в цьому будинку.

Хай як я вдячний долі, що знайшов собі на літо роботу, мені справді сумно їхати зараз, коли я тільки-но переїхав до Генрі та Роббі. До того ж не варто забувати й про наших неофіційних сусідів — Метті, Боббі та Кріса, — які чарівним чином з'являються в нас удома щоразу, коли лунає слово «їжа».

Мені так дивно мати окрему кімнату, бо два роки я жив у будинку братства, а до цього — з моїм братом Ітаном, але, переїхавши сюди, уже почуваюся набагато щасливішим.

Окрім зовсім очевидних речей, як-от власний простір і можливість жити з людьми, які мені подобаються, приємно знати, що відтепер не потрібно вдаватися до стратегічного планування, щоб вихопити мить подрочити або, у рідкісних випадках, зайнятися сексом з якоюсь дівчиною. Однак Генрі люб'язно натякнув, що після шести місяців проживання поруч із Нейтом і Стессі він може впевнено підтвердити: моя кімната не має звукоізоляції.

— Ви двоє плануєте сперечатися цілий день чи ми все ж почнемо готуватися до вечірки? — горлає Роббі, намагаючись перекричати словесну баталію Стессі й Метті.

Сьогодні ввечері ми влаштовуємо прощальну вечірку для хлопців, які закінчили університет, або, як

її називає Роббі, гулянку «бувайте й забирайтеся звідси». Сам він залишається в Мейпл-Гіллз і вчитиметься в аспірантурі, тож радий зберегти за собою титул організатора.

Утім, ніхто не має особливого ентузіазму готувати будинок до нашестя студентів Мейпл-Гіллз, які вже за лічені години зваляться нам на голови. Я розумію, що для хлопців це наче кінець епохи, адже вони щодня впродовж чотирьох років були разом. Чималий період, еге ж? А Нейт і Роббі були нерозлийвода навіть довше — вони ніколи не жили в різних містах, не кажучи вже про країни.

Однак для мене це радше початок нової історії. Вступивши до коледжу, я доєднався до братства, бо хотів мати сім'ю, яка б не підвела мене так, як це зробила справжня родина. Думав, що названі брати будуть поруч і в добрі, і в лихі часи, що нарешті я матиму на кого покластися. Але не так сталося, як гадалося. Я відчував, що на першому курсі зробив помилку, але не полишав спроб налагодити стосунки. Переконаував себе: потрібен час, щоб відчутися частиною родини. Проте впевнився у своїй неправоті на початку минулого навчального року, коли з нашою ковзанкою сталося оте лайно і єдині люди, які були поруч зі мною, — це ті, що сидять зараз у цій кімнаті.

То був найгірший період мого життя (і це формулювання багато про що говорить). Я приховував, наскільки мені було соромно. Потім Генрі запитав якось, чи в мене все гаразд, і я відповів йому «так». Я очікував завершення розмови на цьому, але він мені не повірив, тому додав, що буде поруч, коли я знайду в собі сили поговорити. Обмін такими репліками в нас ставався